

Από μιάς κι αρχής, όλα δώσανε τόση σημασία στο ναυτικό κίνημα, έπρεπε νάν τὸ συλλογιστοῦν οἱ κύριοι ἄ σφάρμα κι ἄν τὸς βαρτοῦσανε τὰ κότεια νὰ φέρουν τὸς στασιαστές ἀξιωματικούς τοῦ Ναυτικοῦ ἴσαμε τὸ δικαστή- ριο. Ἄν μπορούσανε, νὰ τραβήξουνε μπροστά. Ἄν ὄχι, νάν τὸ πνίξουν ἀπὸ τὴν ἀρχή, νὰ μὴ τοῦ δώσουν τόση ση- μασία καὶ νὰ μὴ ρεκαμαρύνουν τόσο τὴ δράση τους. Τώρα μὲ τὴν ὁμηγεστεία... Μὰ δὲν ἀξίζει νὰ προχωρήσει κα- νείς περισσότερο σὲ σκέψη, του. Μὲ τὴ λέξη σαλατοποτόνησθαι τὰ λέει κανεὶς ὄλα.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ*

ΟΙ ΚΑΡΟΤΣΕΡΗΔΕΣ

Τὸς τζέει ἡ Δεῦκα (ποτάμι) καὶ οἱ πέτρες της. τὸς κτυπᾷ κατὰσπιθα δὲ κατεβατός, τὸς πουνιιάζει καὶ πεθαίνει ὑν χτικισμένοι ἀπὸ σφάκτη φαρμακερό- σηκῶνουνται τὴ νύκτα καὶ τραβοῦν γιὰ τὸ μεροδοῦλι, νὰ μαζέψουν πέτρες πὸν θὰ κτισθοῦν τὰ σπιτία τῶν πλοσιῶν καὶ τὰ φιλενθροπικὰ καταστήματα, πὸν δὲν προσφείων ἢ δὲν θέλουν νὰ τὸς πάρουν σάν δὲν μποροῦν πιά νὰ δουλέψουν κουβαλοῦν σὸν ἥλιο, σὸν χιόνι, σὲ βροχή, γιὰ τὸς ἄλλους· τὰ δικὰ τους τὰ σπιτία τὰ κίτουν μὲ χωματένιες πέτρες πὸν δὲν χρειάζονται ἀσβέστη καὶ μεροδοῦλια ξένα...

Περνοῖν μὲ τὰ κόρρα τους γεμάτα πέτρες, με- γάλες, μικρές. Τὰ σέρνουν ἕνος ψαχῆς ἢ ἕνος ντο ρῆς, περσιονιάρικα, τεμπέλικα· πὸν καὶ πὸν ἕνα ἡ- μερο ντὲ δὲ τὸν καροτσέρη τὰ ξυπνᾷ καὶ σειοῦν πιδὲ μὲ ζέση τὰ κανιά τους· ξανατεμπελιάζουν σάν νοιάσουν τὸν ἀφεντικό τους ν' ἀργοπορή στέκετα κι' αὐτὸς νὰ ξανασάνει... σκύνει, ξεριζώνει καμμιὰ καυκοκίδα, τὴν πλένει καλά καὶ πσοτρικὰ σὸν σὲ- λάκι καὶ τὴν μασουλᾷ, τὸ ἴδιο ὅπως οἱ ἀρχόντοι μα- σουλοῦν τίς καραμέλες τοῦ γ α λ λ ι κ ο ὦ ζαχορο- πλοστεψου, γιὰ νὰ κοπνίσουν μὲ πιδὲ ὄρεξη τὸ τσιγα- ρέτιο τους ἔπειτα.

Στὸ γυρισμὸ εἶναι μέσα σὸν κάρο αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀντὶ τὰ λιθάρια· λιθάρι καὶ αὐτὸς ἔπομονῆς, ἐγκαρ- τερησεως· βαστᾷ ἕνα κομμάτι ψωμί τίς περισσότερες φορὲς καὶ προσπαθεῖ νὰ γεμίσει τὸ ἄδειο διαρκῶς ἄν- τερότου· κτυπᾷ ἀφαιρεμένος καὶ σιγοτραγουδῶντις τὸν ψαρή ἢ τὸν καρᾷ του καὶ αὐτὸς καμῶνεται πὸς τρέχει· ἀναταράζεται ὁ ἀφεντικός... ποίος ξέρει ἄν δὲν εἶναι εὐχαριστημένος γιὰ τὸ κάρο εἶναι κτήμα του ἢ εἶναι ξένο καὶ τὸ δουλεύει πιδὲ ἀξένουιστα. Κομιὰ φορὰ τὸ παραφορτώων ἢ εἶναι κι' ἀπ' τὴν πείνα· τότε σκυνιάγει, πέφτει, τρέχει τὸ αἷμα ἀπ' τὰ ρουθούνια του, πονᾷ ἄν τῆχει καὶ τὸ δαῖς καὶ ἐκεῖνος πονᾷ ἄν τῆχει νὰ τῆχει πληρωμένο· τότε βλα- σιτημᾷ τὴν Παναγία καὶ τὸ Χριστὸ καὶ σὲ κάνει νὰ θές νᾶβλεpes ἐκεῖνον νὰ σπερτάρει καὶ τὸ ἄλλογο νᾶναι ὁ ἀφεντικός· ἴσως νᾶταν πιδὲ πνευτικός, νὰ μὴ κλωσιτᾷ σάν ἄν θ ρ ο π ο σ... Τοῦ ἀνθρώπου ἢ κλωσιτᾷ πονεῖ πιδὲ πολὺ ἀπ' τ' ἄλλογον.

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Εἶναι γέρος, κοίφιαλο· δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθῆ στὰ πόδια του, τὸν φέρνουν αὐτὰ ὅπου θέλουν, γέρ- νοντας καὶ τὰ δύο ἀπὸ μέσα· βαστᾷ ἕνα θεόρατο τράστο κάργα γεμάτο καὶ ἀκουμβᾷ σ' ἕνα χονδρὸ ραβδί στὰ σίγουρα.

*) Σημ. τοῦ «Νουμά».—Μιὰ σειρά τέτιες χαριτωμένες εἰκονοῦλες μᾶς ἔστειλε ἡ κ. Διάλιου, παρακλώντας μας νὰ μὴν τῆς διορθώσουμε τὸ χειρόγραφο «στὸ πιδὲ ἀπλὸ τῆς γλώσσας, γιὰτὶ γράφει ὅπως ἀκούει». Ἄν καὶ δὲν πι- στεύουμε νᾶκουσε ποτὲ ἡ κ. Διάλιου τὰ «εὐα κτισθούνη», «εἰδὲν θίλουνη» κτλ., ἐμεῖς σεβόμεστε τὴ θείλησή της καὶ δὲν τῆς τὰ πειράζουμε.

Μιὰ μέρα τὸν σταμάτησα καὶ τὸν ἀνέβασα σ' ἄ- μάξι, τὸν ἔβαλα δίπλα μου.

— Πὸν πᾶς κάθε μέρα; τὸν ρώτησα· πὸς μπο- ρεῖς καὶ περπατᾷς μὲ τὰ πόδια; ἢ σ' ἀφήνει κανένα κάρο δὲν κοντά;

— Ὅχι, μοῦ ἀπάντησε.

Γύρισε τὰ μὲτάκια του τὰ ξεβαμμένα καὶ βα- θουλᾷ, μὲ ἄνταξε μὲ συμπάθεια· τὰ χεῖλη του τὰ ἄσπρα κινήθηκαν σάν νὰ μιλοῦσαν μόνα τους, ἄφη- ναν νὰ φαίνεται ἕνα στόμα σάν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ : γυμνὸ ἀπ' τὰ κόκκαλα πὸν ροκανίζον διαρκῶς ἀχόρ- ταγα καὶ λιμάρινα σ' ὅλη τὴ ζωή, ὡς πὸν νὰ πέ- σουν πιά, νὰ ξεκουραστοῦν κ' οἱ μασέλες...

— Ὅχι, μοῦ ξαναεῖπε· εἶμαι δι κονιάρης, φεύγω ἀπ' τὸ χωριὸ κάθε πρωτὶ, πάω στὴν πόλη γιὰ ζη- τινιά, τὸ βραδάκι γυρίζω πάντα φέρνω κομμάτια φρέσκα γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ κουραμένα γιὰ μένα... συχνὰ καὶ πεντάρες γιὰ τὸ μάλωμα τῶν κοποντιῶν τῶν παιδιῶν...

— Ποῶν παιδιῶν;

— Τῆς κόρης μου· εἶναι χήρα μὲ ἕξη ἀνήλικα· τὸ μεγαλύτερο εἶναι ἕξ πέντε χρονῶν κορίτσι καὶ ὁ- μορφο· δὲν θέλω νὰ ξωκώλει... ἄμα τὰ κλείσω, ἔχει πάλι ὁ Θεός...

Τὸν πορτηροῦσα τῶρα κολά· τὰ ροῦχα του εἶ- τιν ῥάκη μοναχᾷ, παπούτσια φοροῦσε, κάτι πετιὰ δαμένα μὲ σκοινιά, σὸν κεφάλι εἶχε ἕνα παράξενο σκούφωμα δαμένο γύρω-γύρω μ' ἕνα βρώμικο μαν- τῆλι· ξέφευγαν κάτι μπιουκλιότες ἀκτιένιστες, μαλλᾷκια ἀσπρουλιάρικα καὶ σπονᾷ τὰ χεῖρια του λιπόσποκα, μὲ νύχια μεγάλα καὶ ἀκάθαρτα

Νιράπηκα πὸν τὸν εἶχα κοντά μου· λίγο-λίγο εἶχε ξαπλωθεῖ καὶ ἕνα μεδίσμα ἀνθρώπου στὰ χεῖλη του γεμάτο ἀπόλαση, εὐχαρίστηση.

— Μήπως ἔχεις ψείρες; τὸν ρώτησα τρομαγ- μένη.

— Ἄ μπᾷ! σὲ καλὸ σον, μοῦ ἀπάντησε μὲ γέ- λιοι· δὲς τὸ πονκάμισό μου, εἶναι καθαρὸ. Καὶ τρά- βηξε μὲ προθυμία κάτω ἀπ' τὰ ῥάκη του τὰ μανίκια τοῦ γαλάζιου ποκαμοιοῦ του· πὸς ἔτρεμιν τὰ χεῖρια του!

— Πὸσω χρι νῶν εἶσαι; τὸν ρώτησα πάλι.

— Ὅγδοῦνα ὀχτώ.

— ! καὶ βαστᾷς, βαστᾷς κάθε μέρα σ' αὐτὸν τὸν δρόμο!

Μοῦ ἐρχότανε νὰ φιλήσω τῶρα τὸ γερόντακι καὶ νὰ κλάψω κερτήθηκα καὶ γιὰ τὰ δύο... τὸ ἐπέβαλλε, βλέπετε, ἢ θ' εἶ σ ι ς μ ο υ !

Πάτρα.

ΛΟΥΚΙΑ ΤΑΚΗ ΔΙΑΛΙΟΥ

Η ΜΑΝΝΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΥΣΗ

Τὴν περασμένη Δευτέρα πέθανε ἡ μάνα τοῦ Γιάννη Καμπύση. Ὅσο ζοῦσε ὁ γιὸς της εἶτανε μιὰ καλὴ μάνα. Ἀπὸ τὴ μέρα ὅμως πούσθησε ὁ γιὸς της εἶχε ἀρχινήσει νὰ γίνεται μιὰ ξεχωριστὴ φυσιογνωμία, ἀφοῦ ἀπὸ τὴ μέρα ἐκεῖνη ἴσαμε προ- χτὲς πὸν πέθανε, ζοῦσε μέσα σὸν πόνο της καὶ ζοῦσε, λές, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κρατάει, σάν ἀρ- χιλία Ἐστιάδα, ἄσθεστο τὸ καντήλι τῆς θύμησης τοῦ παιδιοῦ της.

Γράμματα πολλὰ δὲν ἤξερε κι ὅμως διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὰ ἔργα του καὶ τάχε σκεδὸν ἀπο- ττηθίσει, ἀφοῦ ἀλάκαιρα τὰ ἑννιά χρόνια πὸν πε- ράσανε ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Καμπύση, δὲν τάφισε

τὰ βιβλία του ἀπὸ τὰ χεῖρια της. Δυστυχῶς ἡ γριὰ Καμπύσηκα ὅσο κι ἄν ἐχτιμαῦσε τὸ γιὸ της, δὲν εἶταν καὶ τόσο λευτερωμένη ἀπὸ μερικὲς κοινωνικὲς πρόληψες καὶ γι' αὐτὸ προτίμησε νάν τοῦ στήσει ἕνα μνημεῖο σὸν νεκροθάφειο, ἀντὶ νὰ συμζώζει σὲ μιὰ λουσατῆ ἐκθεση ὄλα τὰ τυπωμένα καὶ ἀτύπωτα ἔργα του, καθὼς τῆς εἶχαμε προτείνει. Οὔτε ἤθελε νάν τᾶκούσει πὸς τὸ βιβλίο χερῆζει συγουρότερη καὶ μεγαλύτερη ἀθανασία ἀπὸ τὸ μαρμαρο!

Καὶ τοῦτο τὸ χραχτηριστικὸ: Ὅσο νὰ τελιώ- σει τὸ μνημεῖο, δὲς τρία χρόνια δηλ., ἡ φροντίδα αὐτῆ τὴν κρατοῦσε γερὴ καὶ γιομάτη ζωὴ Μόλις τέλειωσε τὸ μνημεῖο, ὁ ὄργκνισμός της τσάκισε κ' ἔχασε ὄλα τὰ θάρρη ἢ ψυχὴ της. Μᾶς ἔλεγε:

— Τώρα πιά, πὸν τέλειωσε καὶ τὸ μνημεῖο του, δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ κάνω καὶ μπορῶ νὰ πεθίπω.

Καὶ πέθανε.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΣΤΕΡΝΟΓΡΑΦΟ. Στὸ γκαρσιὸ τοῦ «Νουμά» στᾷλ- θηκε τὸ ἀκόλουθο γράμμα προχτὲς:

Φίλε Νουμά,

Χτὲς ἐπέθανε ἡ «Καλλιόπη Καμπύση». Ἄγκυλᾷ κεί- μαι βέβαιος πὸς θὰ λάβατε γνώση καὶ θὰ κάνετε ὅ,τι χρειᾷ- ζεται κατοπιν ἕνος τέτοιου γεγονότος, δὲ νομιζῶ περιττὸ νὰ πᾶς τὸ θυμίσω. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ἀκόμη στοιχεῖα σπῆτι της πὸν νὰ μὴν εἶναι περιττὰ. Ἐπειτα καὶ στοὺς κληρονόμους της πρέπει νὰ θυμιστῆ πὸς δὲν πρέπει νὰ μείνη ἔτσι σκόρπια τόση ἔργασια. Ἐλπίζω κ' ἀπὸ ἄλλα μέρη νὰ παρακινήθοῦν. Ἄλλωστε θὰ εἶναι καὶ ἕνα εἶδος ἐπιχείρησι γι' αὐτοὺς πὸν δὲ θὰ τὸς βγῆ σὲ ζημία. Γράφω σὲ σᾶς γιὰτὶ εἶστε ὁ κοντινότερος θάρρη ἀπὸ τοὺς δικούς μας γνώριμος στὴν οἰκογένεια. Ἐλπίζω νὰ μὴ νομῆσετε προσβλητικὴ αὐτὴ τὴν ὑπομνήσή μου σὲ σᾶς.

Σᾶς χαιρετᾷ Ἐνας πατριώτης του Ἀθήνα 26/1/1910.

ΟΛΟ Κ' ΕΜΠΡΟΣ

Μαζώγησαν κάμποσοι νέοι φοιτητὲς ὄλοι τοῦ Πανεπιστημίου, πὸν δὲν τὸς ἔχει νεκρώσει τὸ νοῦ τῆς καθηγητολατρίας καὶ τοῦ σχολα- στικισμοῦ ἢ πρόληψι, πὸν κώσανε βαθιὰ καὶ στέρεα πὸς καιρὸς πιά εἶναι ἡ ἐπανάσταση νὰ ξαπλώσει καὶ στὰ σχολεῖα μας (ἄν καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἔπρεπε ν' ἀρχίσει) καὶ νὰ πάψει τὸ καη- μένο τὸ Ἔθνος νὰ ξεγελιέται καὶ νὰ στραβῶ- νεται ἀπ' τοὺς προκομένους του δασκάλους, κ' ἔβαλαν τὰ θεμέλια γιὰ ἕνα σύλλογο, πὸν σκοπὸ του ἔχει τὸ ξάπλωμα τῆς Ἰδέας.

Τὸ πρᾶμα ἀξίζει νὰ συγκινήσει κάθε πα- τριώτη ἀληθινὸ, πὸν πονεῖ τὸ Ἔθνος του, καὶ ἔξωρα, τοὺς ἀκάματους ἐργάτες πὸν ἠρωϊκὰ παλέψανε καὶ παλεύουν γιὰ τὸ μεγάλο Ζή- τημα. Ἀργὰ προχώρησ' ὡς τὴν ἡ γλωσσικὴ ἐπανάσταση, μὰ στέρεα, παίρνοντας γιὰ θεμέ- λια της τὰ πιδὲ ζωντανὰ στοιχεῖα τοῦ Ἔθνους. Ὁ φοιτητικὸς δημοτικιστικὸς σύλλογος εἶναι ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός, μιὰ μεγάλη μεγάλη κατάκτησι. Οἱ καινούργιοι μας ἐπι- στήμονες, καθηγητὲς, δικηγόροι, γιατροί, θὰ κηρύξουν μεθαῦριο μὲ τὴν ἐξμὴ τῆς νιότης, τὴν ἐπανάσταση καὶ στὰ σχολεῖα. Ἡ ὥρα αὐτὴ δὲ θ' ἀργήσει καθόλου.

Λίγα ἴσως γιὰ τὴν ὥρα τοῦ συλλόγου τὰ μέλι μ' αὐτὸ τίποτε δὲ σημαίνει. Κ' εἶμαστε βέβαιοι πὸς, ἄν δὲν εἶτανε στὴ μέση τὸ σκιαχ- τρο τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος, γλήγορα γλήγορα ὁ σύλλογος αὐτὸς θὰ τραβοῦσε κάθε

φοιτητὴ πού ἔχει ξετινάξει ἀπὸ πάνω του τὴν ψώρα τῆς καθηγητολατρίας καὶ τοῦ σχολαστικισμοῦ, πού ἔχει νιώσει πὼς εἶναι κι αὐτὸς ἄξιός νὰ κρίνει μὲ τὴ δική του κρίση, κι ὄχι νὰ παραδίνεται ἀνυπεράσπιστα στῶν καθηγητῶν του τὰ χέρια, πού πολλές φορές—ποῖός ξέρε; γιὰ ποιούς λόγους—δὲν τοῦ φανερώουν τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ ποτὲ δὲν μπορούμε νὰ πιστέψουμε πὼς ἡ φοιτητικὴ μας νεολαία, οἱ φωτεινότερές μας ἐλπίδες, εἶναι καμωμένη ἀπὸ νευρόσπαστα.

Μὲ τὴν πιὸ γκαρδιακὴ ἀγάπη σφιγγοῦμε τὸ χέρι τῶν νέων μας.

Γ. Δ.

ΔΥΟ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Κάμε μου θέση, κόσμε,
δός μου τὸ χέρι, μοῖρα
τοῦς βράτους καὶ τ' ἀγκάθια
τοῦ βίου νὰ διαβῶ.

Δόσε μου, δόξα, δάφνη
ἀθανασία, πορφύρα
θρίαμβε, ἐδήγησέ με
στὰ ὕψη, ν' ἀνεβῶ.

Ἀθήνα. ΔΙΑΙΚΑ ΑΘ. ΜΠΕΤΣΙΚΑ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ κ. ΠΑΛΛΗ

Στὸν κ. Πάλλη στάλθηκε ἀπὸ κάπιο μέρος τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

Κύριε Ἀλέξανδρε Πάλλη,

Liverpool

Πολύ χαρήκαμε πού μᾶς ἔγραψε δ... ἀπὸ τῆ... πὼς ἄμα θὰ περάσετε ἀπὸ κεῖ, θάρητε ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ δῆτε καὶ μᾶς.

Θάναί γιὰ μᾶς μεγάλη εὐτυχία καὶ θὰ τὸ θεωρήσουμε γιὰ τιμὴ, νὰ δοῦμε δῶ πέρα τὸν ἀθάνατο μεταφραστὴ τῆς Ἰλιάδας, τὸν ποιητὴ τῆς «Μικρούλας» καὶ τοῦ «Κανάρη» καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀτρόμητους δουλευτάδες τοῦ γλωσσικοῦ ξεσκλαβωμοῦ.

Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε τώρα νὰ σᾶς ποῦμε μερικὰ γιὰ μᾶς ἐδῶ πέρα. Στὴν ἀρχὴ πού μαζευτήκαμε μερικοὶ νέοι καὶ κάναμε τὸ ἅγιο αὐτὸ χρέος νὰ ἰδρῶσουμε τὸ Σύλλογο, ὅλος ὁ κόσμος σηκώθηκε στὸ ποδάρι. Οἱ «Μαλλιανοί», οἱ «προδότες», οἱ «ἀγράμματοι», οἱ «Βούλγαροι», οἱ «εἰχτροὶ τοῦ πίστεως». Τὸ τελευταῖο μάλιστα αὐτὸ μᾶς τὸ φωνάζανε ἔτσι ὅπως εἶναι, κατὰ λέξη, στὸ δρόμο τὰ παιδιά. Τὰ ξέρετε. Παντοῦ τὰ πάντα. Τὰ ρωμαίικα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Μάλιστα ἐδῶ πού ὁ κύκλος μᾶς εἶναι στενότερος καὶ φυσικὰ πιὸ ρυγιάδικος, πιὸ στενοκέφαλος, μπορούμε νὰ σᾶς ποῦμε πὼς εἶταν ἕνα παραπάνω. Δὲ θὰ παραλείψουμε τώρα νὰ σᾶς ποῦμε πὼς βρέθηκε καὶ μιὰ ἐφημερίδα στὴ... νὰ περάση καὶ μιὰ ἀνταπόκριση ἐνὸς ἀνθρωπάκου ἀπὸ ἐδῶ πού ἔγραφε πὼς πρέπει ἀῆ σεβαστὴ Δημογεροντεία νὰ μᾶς κατὰσχῃ μίσον τῶν Ἀρχῶν τὰ ρυπαρὰ καὶ ἀνθεχνικά φυλλάδια τῆς ἐξαμβλωματικῆς τῶν Ψυχάρηδων καὶ Πάλληδων γλώτσης».

Τώρα μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ μπόρα πέρασε λιγάκι. Τὴ δουλιὰ γιὰ τὸν ἅγιο τὸν Ἀγῶνα, γιὰ τὸ γκρέμισμα, γιὰ τὸ λυτρωμὸ ἀρχίσαμε καὶ τὴ βάλουμε μπρός. Καὶ μᾶς φαίνεται πὼς δὲν πάμε καὶ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΑΗ

Καθ' ἐκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμματικά ἄξιας . . . 400,000 πκρέχοντα κέρδη εἰς 2,290 γραμματικά ἄξιας δραχ. 200,000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὔξοντα ἀριθμ. 1 25,000 ἈΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ πκρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΙΝ καὶ ὑπ' αὔξοντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ καὶ πκρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

1	ἐξ	80,000	80,000
1	ἐξ	20,000	20,000
2	ἀπὸ	2,500	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
15	ἀπὸ	400	6,000
25	ἀπὸ	200	5,000
1980	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῆ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1910, ἡ δευτέρα τῆ 25 Ἀπριλίου (3 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῆ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῆ 31 Ὀκτωβρίου 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῆ 31 Δεκεμβρίου 1910 (31 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφροῖαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

ἀσκημα. Τί νὰ σᾶς ποῦμε. Ἐδῶ πέρα, γιὰ τὸν τόπο μας, ἔχουμε μεγάλες ἐλπίδες. Μόνο μᾶς χρειάζεται καιρός, γιὰτὶ αὐτὰ τὰ πράματα δὲν παίρνουν γλήγορα τέλος, καὶ δουλιὰ. Καὶ ἡ δουλιὰ ποτὲς δὲ θὰ μᾶς λείψει. Νὰ εἴσατε γι' αὐτὸ πολὺ βέβαιος.

Μέτο γιὰ τὴν ἰδέα ἔχουμε βάλει τὸ βιβλίον καὶ μόνο τὸ βιβλίον. Μοιράζουμε βιβλία σὲ νέους προπάντων καὶ σὲ κορίτσια καὶ ἄμα τὰ διαβάσουνε τὰ παίρνουμε πίσω. Βιβλιοθήκη ἔχουμε κάνει ἀπ' ὅλα πανωκάτω τὰ ἔργα τῶν δημοτικιστῶν φιλολόγων μας. Ἀφήκαμε μονάχα καὶ δὲν πκρυγείλαμε τὰ ἔργα τὰ δικὰ σας, τοῦ μεγάλου μᾶς τοῦ Ψυχάρη καὶ τοῦ Ἑφταλιώτη, γιὰτὶ πιστεύουμε πὼς ὁ κκθίνας σας θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς τὰ στείλῃ χέρισμα. Δὲ σᾶς κρύβουμε πὼς ὅσα εἴχαμε μκζέψῃ ὡς τώρα ἀπὸ μηνιατικὲς συντροφίαι καὶ προκταβολὲς τὰ ξοδέψαμε γιὰ νὰ κάνουμε τὴ βιβλιοθήκη.

Σᾶς τὸ ξαναθυμίζουμε, κύριε Πάλλη, νὰ μὴ ξεχάσετε καὶ μᾶς ἐδῶ τοὺς μικροὺς ἄμα θάρητε στὴ... Θὰ χαροῦμε πολὺ, μὰ πάρα πολὺ.

Σᾶς χαιρετοῦμε μὲ μεγάλη ἀγάπη καὶ σεβασμὸ

Ὁ Πρόεδρος

Σ. Νουμᾶ.—Παρατηρήστε τί γράφει τὸ γράμμα. Πὼς οἱ Κασσιδάκηδες ἤθελαν ν' ἀνακατέψουν τὴς Τουρκικὲς ἀρχὲς στὰ ἔθνη μᾶς ζητήματα. Τὰ ἴδια πού ἔκαναν κι' οἱ παπαδες. Τὰ ἴδια κι' οἱ Σαμιῶτες, καὶ γιὰ τοῦτο ξανασκλαβώθηκαν. Κι' ὅλοι ἀφοτὸ ἀφοτοβαφτίζονται πατριῶτες. Τί ἔθνος! τί ἔθνος!

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Βγήκανε σὲ βιβλίον, τυπωμένο στὴν Τυβίγγη, τὰ «Γεωργικά» τοῦ Βεργίλιου, μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν κ. Κ. Θεοτόκη. Τὸ βιβλίον βρίσκεται στὸ γραφεῖόν μας καὶ πωλεῖται μιὰ δραχμὴ.

— Στὸ φύλλον τῆς ἑλλης Κεραίας θὰ δημοσιεύουμε κριτικὸν ἀρθρον τοῦ κ. Κ. Χατζόπουλου (Πέτρου Βασιλικού) γιὰ τὰ «Γεωργικά».

— Ἡ μελέτη τοῦ κ. Μανὼλ Κιλομοῖρη πού ἵδμεσιεύεται στὴς πρῶτες σελίδας τοῦ σημερινοῦ φύλλοντος εἶναι κομμάτι ἀπὸ ἄλλο κειμὸν βιβλίου πού ἐτοιμάζει ὁ συνεργάτης μᾶς. Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κιλομοῖρη ἐπιγράφεται «Ἡ Τέχνη μου κ' οἱ πόθοι μᾶς» καὶ χωρίζεται σ' ἀκόλουθα δώδεκα

κεφάλαια. Ἡ τέχνη μου κ' οἱ πόθοι μου—Τὸ Δημοτικὸ τραγούδι καὶ ἡ ἔθνική μας μουσική—Γὰ τὸ τραγούδι—Γιὰ τὸ μουσικὸ ἔραμα, ὄχι γιὰ τὴν ἔπερα—Γιὰ τὴν ὀργανική μουσική—Ἐκκλησιαστικὴ μουσική—Γιὰ Ὀδείο καὶ γιὰ τ' Ὀδείο—Ζωή, γλώτση, μουσική—Ἐνας Ἕλληνας μουσικὸς στὴ Βιέννη (Εὐρυστάνης Γκίζας)—Μουσικὴ κριτικὴ—Τὸ κοινὸ μᾶς—Οἱ πόθοι μου κ' ἡ τέχνη μου.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. C. S. Zavitz στὸ Παρίσι. Λίβημε τὴ συντροφίαν τοῦ 1910 κ' εὐχαριστοῦμε. — Ἀλκ. Μουνιζ. σ' Ἀνάπλι. Δὲ λάβαμε τίποτα. — κ. Σ. Κουτουπ. στὴν Πετρίνη. Λίβημε τίς 14 ἄρ. κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Π. Μ. Π. Κκατελλόριζο. Σύμφωνοι σ' ὅ,τι μᾶς γράφει. — κ. Π. Σ. Τὸ ποῦτο δὲν πωλεῖται στὴν Ἀθήνα. Τὸ δεύτερο, δὲν ξέρουμε. — κ. Ι. Μπλ. στὰ Γιάννενα. Λίβημε τὸ γράμμα καὶ τὴ συντροφίαν καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.

ΒΓΗΚΑΝΕ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ

ΤΟΜΟΣ Ε'

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

καὶ πωλοῦνται στὸ Βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» δρ. 4.

ΠΕΡΙΕΧΑΜΕΝΑ :

Σὰ λάμπει ὁ ἥλιος — Μιὰ κριτικὴ — Ἐνωσις θὰ πῆ δύναμη — Τρομοκρατία — Μάθησις καὶ λεφτεριά — Ὁ «Συγγραφεὺς» — Ἐπίλογος — Ἐκατὸν πενήντα — Διαγωνισμὸς γιὰ τὴ γλώσσα 1904 — Ἡ γραμματικὴ τοῦ Ρυτάκη — Λεφτεριά καὶ μάθησις — Τὸ ἄητό τοῦ Νεμῆα — Ἐνα γράμμα — Οἱ παράδες — Διαβάζοντας τὰ Πάτρια Σκευοῦλες — Ἡ κλωστίτσα — Ἐνα νόστιμο ἐπιχείρημα — Σενισμὸς — Ταχυδρόμος, ταχυδρομεῖο, πόστα — Ἐνας ἕνας — Τί λέγεται γλώσσα — Ἀνοιχτὸ γράμμα — Τὰ βιβλία μᾶς καὶ τὰ περιοδικὰ μᾶς — Ὁ Ἄντρας καὶ ἡ γυναίκα — Ὁ κ. H. Krüger — Τὸ φεγγάρι — Ἡ χημία τοῦ λαοῦ — Μαρία Ἐλένη — Καλοσύνη καὶ διάβασις — Λίγα λόγια — Ὁ Μεσοσαζέρης — Τριάντα χιλιάδες φράγκα χρυσὰ — Πρωτοχρονιάτικο — Ἀγάπη — Πέρα πέρα — Ὁ Νουμᾶς — Γράμμα στὴ Μυτιέλλα.